

BIULETYN NR 4/2012

ORZECZNICTWO
SĄDU APELACYJNEGO
W KATOWICACH
i SĄDÓW OKRĘGOWYCH

REDAGUJE ZESPÓŁ w składzie:

SSA Ewa Jastrzębska

SSA Wojciech Bzibziak

SSA Mirosław Ziaja

Skład i opracowanie graficzne: Wanda Łaptaś

Aleksandra Stecko

SPIS TREŚCI

Rozdział I	str.
ORZECZENIA Z ZAKRESU PRAWA KARNEGO MATERIALNEGO	3 -10
Rozdział II	str.
ORZECZENIA Z ZAKRESU PRAWA KARNEGO PROCESOWEGO	11-19
Rozdział III	
ORZECZENIA Z ZAKRESU PRAWA CYWILNEGO – KODEKS CYWILNY	str.20
Rozdział IV	
ORZECZENIA Z ZAKRESU PRAWA CYWILNEGO – KODEKS POSTĘPOWANIA CYWILNY	str. 21
Rozdział V	
ORZECZENIA Z ZAKRESU PRAWA CYWILNEGO – INNE USTAWY	str. 22-24
Rozdział VI	
ORZECZENIA Z ZAKRESU PRAWA PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH	str. 25-32

Aktualne i archiwalne egzemplarze Biuletynu Sądu Apelacyjnego
dostępne są na stronie internetowej:
www.katowice.sa.gov.pl

ORZECZENIA Z ZAKRESU PRAWA KARNEGO MATERIALNEGO

1.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH z dnia 4 października 2012 roku sygn. akt II AKa 345/12

art. 11 § 2 kk
art. 280 § 2 kk
art. 159 kk

Pomiędzy art. 280 § 2 k.k., a art. 159 k.k. nie zachodzi kumulatywny zbieg przepisów. W takim więc przypadku, tj. ustalenia, iż sprawca czynu swym zachowaniem wyczerpuje zarówno znamię posługiwania się nożem w rozumieniu art. 280 § 2 k.k., jak i używania noża w rozumieniu art. 159 k.k., mamy do czynienia z pozornym zbiegiem przepisów ustawy i dlatego czyn ten nie może zostać zakwalifikowany przy przyjęciu zbiegu kumulatywnego przepisów ustawy.

*Przewodniczący: SSA Robert Kirejew
Sędziowie: SSA Wiesław Kosowski
SSO del. Iwona Hyła (spr.)*

2.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH z dnia 18 października 2012 roku sygn. akt II AKa 255/12

art. 12 kk

Brak jest przesłanek zakazujących przyjęcie w odniesieniu do jednego z zachowań składających się na czyn ciągły, iż zachowanie to stanowi wypadek mniejszej wagi, co w konsekwencji musi znaleźć odzwierciedlenie w kumulatywnej kwalifikacji całego czynu ciągłego.

W ocenie obecnie orzekającego składu Sądu Apelacyjnego, przyjęciu konstrukcji czynu ciągłego z art. 12 k.k. nie stoi na przeszkodzie fakt, że jeden z elementów tego czynu stanowi uprzywilejowany typ przestępstwa i nie rodzi to automatycznie konieczności potraktowania w taki sam sposób całego czynu (podobnie Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 16 kwietnia 2009 r. II AKa 56/08 LEX nr 508295).

[Nota MZ: odmienne stanowisko w tym przedmiocie zawarł Sąd Apelacyjny w Katowicach, m.in. w wyrokach z dnia 15.01.2009r sygn. akt II AKa 294/09, czy z dnia 12.02.2012r sygn. akt II AKa 225/12 podnosząc, że ocena czy przestępstwo stanowi wypadek mniejszej wagi może dotyczyć jedynie całego czynu ciągłego, a nie poszczególnych zachowań czyn ten kreujących – patrz ostatnie OSA Ka 2012 nr 3 poz.4.]

*Przewodniczący: SSA Elżbieta Mieszczaińska (spr.)
Sędziowie: SSA Wiesław Kosowski*

3.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 30 sierpnia 2012 roku
sygn. akt II AKa 297/12

art. 53 kk

Oczekiwanie przez skarżącego, że używanie przez oskarżonego narkotyków i uczestnictwo w grach hazardowych będzie stanowiło okoliczność łagodzącą jest bezpodstawne. Nie są to okoliczności, które w orzecznictwie sądów i w społecznym odczuciu mogłyby usprawiedliwiać dokonywanie przestępstw.

*Przewodniczący: SSA Marek Charuza
Sędziowie: SSA Piotr Mirek (spr.)
SSO del. Rafał Olszewski*

4.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 11 października 2012 roku
sygn. akt II AKa 313/12

art. 60 kk

Zastosowanie dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenie kary wymaga wykazania, że stopień zawartości bezprawia, którego odzwierciedleniem ma być wymierzona kara, nie uzasadnia wymiaru kary nawet w wysokości równej dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Analiza podniesionych przez obrońców oskarżonych argumentów tj. przyznania się do winy, skruchy, pojednania się z pokrzywdzonym czy deklaracji naprawienia szkody dokonana przez przyzmat charakteru popełnionego przez oskarżonych przestępstwa wskazuje, iż okoliczności te nie mają charakteru wyjątkowego i nadzwyczajnego, stanowiąc wyłącznie konsekwencję zrozumienia naganności popełnionego przestępstwa i zupełnie naturalną w prawidłowo ukształtowanych relacjach społecznych postawę, polegającą na deklaracji poprawy czy zadośćuczynienia za krzywdę. Wszystkim wskazanym okolicznościom, które jak pokazuje praktyka sądowa, towarzyszą w mniejszym lub większym zakresie większości spraw karnych, nie można nadawać jednak wymiaru ekstraordynaryjnego, gdyż wyjątkowe dobrodziejstwo nadzwyczajnego złagodzenia kary zyskałoby całkowicie powszechny wymiar.

*Przewodniczący: SSA Małgorzata Niementowska
Sędziowie: SSA Piotr Pośpiech
SSO del. Gwidon Jaworski (spr.)*

5.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 27 września 2012 roku
sygn. akt II AKa 214/12

art. 156 § 1 pkt 2 kk

Niewątpliwie, w świetle przywołanych przez oskarżyciela podglądów doktryny, jak również orzecznictwa, za wskazane uznać należy odejście od dotychczas prezentowanej, restryktywnej wykładni podjęcia „długotrwałości”, w kierunku bardziej uwzględniającym postęp technologii medycznych oraz metod leczenia. Wykładnia uwzględniająca te czynniki pozwalałaby na ocenę znamienia „długotrwałości” ciężkiej choroby w sposób odpowiadający konkretnie analizowanym obrażeniom, przy uwzględnieniu zastosowanej metody leczenia, czy też długotrwałości utrzymującego się stanu zagrożenia życia osoby pokrzywdzonej.

*Przewodniczący: SSA Małgorzata Niementowska
Sędziowie: SSA Helena Kubaty
SSO del. Gwidon Jaworski (spr.)*

6.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 25 października 2012 roku
sygn. akt II AKa 394/12

art. 207 § 1 kk

Fakt nadużywania przez oskarżonego alkoholu, organizowanie w mieszkaniu libacji alkoholowych, czy też zanieczyszczanie mieszkania nie może uchodzić za jeden z elementów przestępstwa znęcania. Zachowania te nie stanowiły aktów agresji skierowanej przeciwko pokrzywdzonemu, lecz były przejawami stylu życia oskarżonego, jako osoby uzależnionej od alkoholu. Jakkolwiek może on być oceniany negatywnie, budzić dezaprobatę pokrzywdzonego i być uciążliwy dla otoczenia, to jednak nie podlega penalizacji.

Prawdą jest, że zachowanie oskarżonego utrudniało pokrzywdzonemu wypoczynek, stanowiło przeszkodę w zapraszaniu do mieszkania znajomych, ale trudno byłoby to uznać za znęcanie się w rozumieniu art. 207 § 1 k.k. Nie wydaje się zresztą, aby te skutki zachowania oskarżonego były wyjątkowo uciążliwe dla pokrzywdzonego, jeżeli z własnej woli decydował się na wspólne zamieszkiwanie z nim. Nie sposób zgodzić się ze stwierdzeniem Sądu Okręgowego, że pokrzywdzony nie mając żadnych możliwości zmiany swojej sytuacji był zmuszony wbrew swojej woli znosić zachowanie oskarżonego. Pozostając w zgodzie z zasadami doświadczenia życiowego, trudno byłoby

dowieść, że pokrzywdzony, który jest młodym, sprawnym mężczyzną, zatrudnionym na kopalni, pracującym tylko na swoje utrzymanie nie miał możliwości wyprowadzenia się z mieszkania oskarżonego.

*Przewodniczący: SSA Piotr Mirek (spr.)
Sędziowie: SSA Małgorzata Niementowska
SSO del. Gwidon Jaworski (spr.)*

7.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 22 sierpnia 2012 roku
sygn. akt II AKa 245/12

art. 252 § 1 kk
art. 189 § 1 kk

Czyn określony w art. 252 § 1 k.k., podobnie jak przestępstwo stypizowane w art. 189§1 k.k., obejmuje swoim zakresem pozbawienie człowieka wolności i w odniesieniu do obu przestępstw pozbawienie wolności człowieka jest czynnością sprawczą. Jednakże różnica między dyspozycjami obu tych przepisów sprowadza się do określenia celu, do którego sprawca zmierza. Celem sprawcy przestępstwa określonego w art. 252 k.k. jest "zmuszenie" do określonego zachowania się wskazanych w tym przepisie podmiotów, a dla bytu przestępstwa określonego w art. 189 k.k. cel ten jest obojętny.

*Przewodniczący: SSA Grażyna Wilk (spr.)
Sędziowie: SSA Alicja Bochenek
SSA Waldemar Szmidt*

8.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 9 sierpnia 2012 roku
sygn. akt II AKa 285/12

art. 276 kk

Nie można utożsamiać pojęcia posiadania dokumentów, nawet jeśli jest ono bezprawne, czy też posługiwania się nim wbrew woli i wiedzy posiadacza, z wyczerpaniem znamion przestępstwa z art. 276 k.k..

*Przewodniczący: SSA Elżbieta Mieszczarska
Sędziowie: SSA Jolanta Śpiechowicz
SSO del. Iwona Hyla(spr.)*

9.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 31 października 2012 roku
sygn. akt II AKa 346/12

art. 278 § 1 kk

Zaistnienie niedoboru, nawet zawinione przez oskarżonego, czy też próby ukrycia owego niedoboru nie są równoznaczne z zaborem brakującego mienia.

*Przewodniczący: SSA Beata Basiura (spr.)
Sędziowie: SSA Piotr Mirek
SSA Piotr Pośpiech*

10.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 30 sierpnia 2012 roku
sygn. akt II AKa 297/12

art. 280 § 2 kk

Na gruncie przepisu art. 280 § 2 k.k. posługiwanie się bronią palną ma szerszy zakres niż pojęcie jej użycia i obejmuje wszelkie manipulowanie, okazywanie i demonstrowanie jej w celu wywołania obawy jej użycia i poczucia zagrożenia.

Ekspozowane przez skarżących położenie pistoletu na blacie okienka, niezależnie od tego, w jakim kierunku był wycelowany, wymóg ten spełnia.

*Przewodniczący: SSA Marek Charuza
Sędziowie: SSA Piotr Mirek (spr.)
SSO del. Rafał Olszewski*

11.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 1 sierpnia 2012 roku
sygn. akt II AKa 264/12

art. 284 § 2 kk

W związku z przeniesieniem własności przechowawca może rozporządzać przedmiotem depozytu nieprawidłowego według swojego uznania. Rozporządzenie oznacza przede wszystkim zbycie czy obciążenie. W klasycznym przechowaniu przechowawca w zasadzie nie może nawet używać rzeczy oddanych na przechowanie.

O tym czy umowa kreuje stosunek prawny depozytu nieprawidłowego decydują przepisy szczególne albo umowa stron albo zaistniałe okoliczności zawarcia umowy. Nie wolno depozytu nieprawidłowego domniemywać. Ustalenie powyższego ma istotne znaczenie dla istnienia bądź nie znamion przestępstwa przywłaszczenia, bo w razie przyjęcia, że strony związane były umową depozytu nieprawidłowego, nie można mówić o przekazanych środkach pieniężnych jako o cudzej rzeczy w rozumieniu przepisu art. 284 k.k.

O ile w przypadku umowy przechowania (art. 835 k.c.) jej przedmiotem są rzeczy ruchome w postaci pieniędzy, to zwrotowi podlegają zawsze te same rzeczy, tj. te same pieniądze, o tyle w przypadku depozytu nieprawidłowego sytuacja ta wygląda inaczej. Zgodnie z art. 845 k.c., jeżeli z przepisów szczególnych, albo z umowy lub okoliczności wynika, że przechowawca może rozporządzać oddanymi na przechowanie pieniędzmi (np. w przypadku rachunku depozytowego) lub innymi rzeczami oznaczonymi tylko co do gatunku, stosuje się odpowiednio przepisy o pożyczce, co oznacza, że w związku z przeniesieniem

własności rzeczy zwrotowi podlegają nie te same rzeczy lecz takie same w odpowiedniej ilości czy o odpowiedniej wartości.

Podsumowując stwierdzić należy, że nie stanowi przedmiotu sprzeniewierzenia rzecz ruchoma, która została powierzona sprawcy w sytuacji, gdy treść umowy stanowiącej podstawę przekazania rzeczy lub okoliczności sprawy wskazują na przeniesienie własności tej rzeczy na sprawcę.

*Przewodniczący: SSA Michał Marzec
Sędziowie: SSA Beata Basiura (spr.)
SSA Jolanta Śpiechowicz*

12.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 13 września 2012 roku
sygn. akt II AKa 341/12

art. 284 § 2 kk

Osiągnięcie korzyści majątkowej przez sprawcę przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. nie stanowi znamienia tego przestępstwa, zaś zasygnalizowana kwestia może podlegać ocenie jedynie przez pryzmat rażącej surowości orzeczonej wobec oskarżonego kary.

*Przewodniczący: SSA Bożena Brewczyńska
Sędziowie: SSA Mirosław Ziąja
SSO del. Gwidon Jaworski (spr.)*

13.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 4 października 2012 roku
sygn. akt II AKa 344/12

art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

Znamię „znacznej ilości” środków odurzających należy oceniać w sposób obiektywny, a nie w odniesieniu do konkretnej osoby i jej potrzeb.

O ile bowiem okoliczność uzależnienia oskarżonego od środków odurzających i związanego z tym używania ich w znacznych ilościach (do 30 gramów dziennie), pozostawać musi bez wpływu na ocenę prawną jego zachowania, o tyle już nie na wymiar kary.

*Przewodniczący: SSA Robert Kirejew
Sędziowie: SSA Wiesław Kosowski (spr.)
SSO del. Iwona Hyła*

14.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 6 września 2012 roku
sygn. akt II AKa 335/12

art. 3a ustawy lustracyjnej

Preambuła do ustawy lustracyjnej jest swego rodzaju deklaracją ideową i określa cel lustracji, którym było napiętnowanie i zastosowanie sankcji wskazanych przez samą ustawę wobec osób kolaborujących z ustrojem totalitarnym. Sama w sobie nie rodzi ona skutków prawnych dla adresatów ustawy. Działanie Służby Bezpieczeństwa należy oceniać negatywnie, ponieważ celem jej działania było zwalczanie demokracji i łamanie praw człowieka. Zatem wszelkie kontakty z ogniwami operacyjnymi lub śledczymi organów bezpieczeństwa państwa w charakterze tajnego współpracownika lub pomocnika przy operacyjnym zdobywaniu informacji zostały objęte ustawą lustracyjną, a nie tylko te, które były ściśle związane ze zwalczaniem opozycji demokratycznej. Przepis art. 3a ustawy lustracyjnej w zakresie pojęcia współpracy obejmuje również osoby, które jednorazowo pomogły Służbie Bezpieczeństwa, ponieważ o istocie współpracy nie stanowiła wielość działań podejmowanych przez osobowe źródło informacji, lecz ich jakość, stanowiących wkład w realizację celów organu bezpieczeństwa państwa.

*Przewodniczący: SSA Witold Mazur (spr.)
Sędziowie: SSA Beata Basiura
SSA Alicja Bochenek*

15.

POSTANOWIENIE SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 10 października 2012 roku
sygn. akt II AKz 554/12

art. 1 ustawy rehabilitacyjnej

Bez względu na to, że skazany żył i działał w czasach, kiedy obie strony tj. zarówno utrwalające swe władztwo organy władzy komunistycznej jak i opozycyjne jej ugrupowania używały broni szybko i bez skrupułów, to jednak nie może pozostać bez znaczenia, nie tylko etycznie – moralna ocena tych zachowań, która jest wartością ponadczasową, jak też i to, czy konkretne, poddawane obecnie prawno – karnej ocenie zachowanie, w istocie było działaniem ukierunkowanym na umożliwienie społeczeństwu swobodnego wyrażenia woli politycznej, w czym wyraża się suwerenność narodu. Oceny tej należy zatem dokonywać w oparciu o kryterium adekwatności podejmowanych środków i form walki politycznej do osiągnięcia naczelnego celu, którym nie jest przecież wyłącznie fizyczne wyeliminowanie przeciwnika politycznego. Tym samym inaczej należy oceniać zabicie człowieka (funkcjonariusza UB) w potyczce, w czasie wzajemnej wymiany ognia, czy w trakcie ucieczki w obawie przed zatrzymaniem, a inaczej, zaplanowane i premedytowane pozbawienie życia człowieka, wyłącznie z powodu różnic światopoglądowych. Udział w organizacji działającej na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, nawet w sposób jednoznacznie udokumentowany, nie daje bowiem prawa do korzystania z zapisów ustawy lutowej w nieograniczonym wymiarze i nie usprawiedliwia każdego czynu, a zwłaszcza takiego, którego skutkiem była śmierć człowieka, czy też przedsięwziętego dla uzyskania własnych korzyści (majątkowych, osobistych), jak też nie zwalnia od jego oceny w wymiarze moralnym.

Niezwykle ważnym jest bowiem rozgraniczenie czynów, które miały *stricto* niepodległościowy charakter od takich, które w istocie rzeczy mogły być jedynie ekscesem, wybrykiem posiadających broń osób, korzystających przy tej okazji z możliwości zdobycia

środków finansowych, czy też określonych towarów wyłącznie dla siebie i własnych korzyści, bo te nie pozostają pod ochroną zapisów ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U. z 1991 roku, Nr 34, poz. 149 ze zm).

*Przewodniczący: SSA Witold Mazur
Sędziowie: SSA Aleksander Sikora (spr.)
SSA Piotr Mirek*

ORZECZENIA Z ZAKRESU PRAWA KARNEGO PROCESOWEGO

1.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 6 września 2012 roku
sygn. akt II AKa 305/12

art. 7 kpk

Proces oparty na dowodach mogących być niejednoznacznie interpretowanych, może rzecz jasna doprowadzić do uznania oskarżonego za winnego i następnie jego skazania. Będzie tak jednak tylko wtedy, gdy ustalony zostanie niewątpliwy ciąg dowodów, który jest logiczny i nieprzerwany, a także wobec którego alternatywne wersje zdarzenia jawią się jako nieprawdopodobne. W konsekwencji analiza owego ciągu dowodów prowadzić musi do nie tylko do prawdopodobieństwa, ale wręcz pewności sądu o sprawstwie i winie oskarżonego.

*Przewodniczący: SSA Waldemar Szmidt (spr.)
Sędziowie: SSA Piotr Pospiech
SSO del. Iwona Hyła*

2.

POSTANOWIENIE SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 31 października 2012 roku
sygn. akt II AKz 626/12

art. 17 § 1 pkt 1 i 2 kpk
art. 270 § 1 kk

Brak możliwości stwierdzenia nakreślenia autentyczności podpisu na fakturach VAT z uwagi na brak pobrania materiału porównawczego i uproszczenie zapisów powinien wprawdzie prowadzić do umorzenia postępowania, aczkolwiek z innych przyczyn niż wskazanych w zaskarżonym postanowieniu. W ocenie Sądu Apelacyjnego w Katowicach brak możliwości stwierdzenia złożenia podpisu przez osobę uprawnioną lub też złożenia podpisu nawet przez osobę nieuprawnioną nie powinien prowadzić do umorzenia postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. z uwagi na brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia. Zarówno bowiem w pierwszym, jak i drugim wypadku popełniony czyn nie może zawierać ustawowych znamion czynu zabronionego. Osoba uprawniona, która składa parafę na fakturze VAT nie wypełnia bowiem swoim zachowaniem ustawowych znamion czynu zabronionego, tak samo jak nie wypełnia go osoba

nieuprawniona, a to wobec braku istnienia obowiązku składania podpisu przez osobę uprawnioną do odbioru faktury od dnia 1 maja 2004 roku. Fakt złożenia zatem nieautentycznego podpisu w pozycji podpis osoby odbierającej fakturę nie ma zatem jakiegokolwiek znaczenia prawnego dla jej funkcjonowania w obrocie prawnym, a tym samym depenalizacji musi ulec zarzut użycia takiego dokumentu, gdyż brak w tym momencie przedmiotu czynności wykonawczej stanowiącej nieodzowny element przypisania odpowiedzialności karnej za ten czyn.

*Przewodniczący: SSA Marek Charuza (spr.)
Sędziowie: SSA Beata Basiura
SSA Bożena Summer-Brason*

3.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 10 października 2012 roku
sygn. akt II AKa 230/12

art. 50 kpk

Nie ma najmniejszych przeciwwskazań do tego, aby toczył się proces w sprawie, gdzie dobro prawne jednego z oskarżonych zostało zagrożone przez inny czyn drugiego współoskarżonego, albowiem art. 50 k.p.k. ma tylko zapobiec sięganiu po uprawnienia procesowe pokrzywdzonego przez osobę występującą w tej samej sprawie jako oskarżony.

*Przewodniczący: SSA Wojciech Kopczyński (spr.)
Sędziowie: SSA Alicja Bochenek
SSA Wiesław Kosowski*

4

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 3 października 2012 roku
sygn. akt II AKa 220/12

art. 170 § 1 pkt 5 kpk

W sytuacji, w której nie zachodzą określone w art. 201 k.p.k. przesłanki kwestionowania opinii biegłego, wniosek o powołanie kolejnego biegłego uznać należy za zmierzający w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania.

*Przewodniczący: SSA Piotr Mirek (spr.)
Sędziowie: SSA Robert Kirejew
SSA Wiesław Kosowski
SSA Michał Marzec
SSA Grażyna Wilk*

5.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 3 października 2012 roku
sygn. akt II AKa 220/12

art. 170 § 1 kpk

Profil psychologiczny, który z założenia jest opracowaniem czysto hipotetycznym, ma wyłącznie charakter pomocniczy i ma służyć do zawężenia kręgu osób, mogących stanowić potencjalnych sprawców przestępstwa. W sytuacji osoby postawionej już w stan oskarżenia, rozstrzygnięcie o jej odpowiedzialności następuje w oparciu o poddający się weryfikacji materiał dowodowy i korzystanie z tego rodzaju opracowania jest pozbawione racji.

Przewodniczący: SSA Piotr Mirek (spr.)

Sędziowie: SSA Robert Kirejew

SSA Wiesław Kosowski

SSA Michał Marzec

SSA Grażyna Wilk

6.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH

z dnia 27 września 2012 roku

sygn. akt II AKa 328/12

art. 170 § 2 kpk

Sumaryczne potraktowanie wszystkich wniosków dowodowych, a jednocześnie stwierdzenie, iż „zgromadzony materiał dowodowy jest kompletny i wystarczający do podjęcia przez Sąd merytorycznej decyzji w sprawie, a wykonywanie dalszych czynności nie wpłynie na stanowisko Sądu co do oceny zgromadzonego materiału dowodowego, a jedynie prowadzić będzie do nieuzasadnionej przewlekłości” jest wyrazem naruszenia przez Sąd normy przepisu art. 170 § 2 k.p.k. Oddalając wnioski, a zwłaszcza tak uzasadniając swoją decyzję, sąd jeszcze przed zakończeniem postępowania dowodowego i przed wyrokowaniem daje odpowiedni wyraz swojemu przekonaniu o winie oskarżonego, opartej na dotychczas przeprowadzonych dowodach. Tymczasem Sąd ani nie wykazał, by dany dowód nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, ani też nie wskazał dlaczego przeprowadzenie wnioskowanych dowodów będzie w sposób istotny prowadzić do przewlekłości postępowania.

Przewodniczący: SSA Beata Basiura (spr.)

Sędziowie: SSA Piotr Mirek

SSA Piotr Pospiech

7.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH

z dnia 26 października 2012 roku

sygn. akt II AKa 415/12

art. 173 kpk

Skoro rozpoznanie wizerunku jest w głównej mierze czynnością typującą osoby podejrzane i ma znaczenie zasadniczo na etapie działań operacyjnych, to żadną miarą nie można zaaprobować takiej czynności, gdy osoba podejrzana jest już wytypowana przez organ śledczy i zatrzymana do dyspozycji w innej sprawie, a funkcjonariusz policji przed takim okazaniem informuje rozpoznającego pokrzywdzonego, wprowadzając go w błąd, że sprawca został już zatrzymany i przyznał się do winy, a następnie mimo wyrażanych przez

świadka wątpliwości co do rozpoznania potwierdza, że rozpoznanie jest prawidłowe, by w konsekwencji po pewnym czasie powtórzyć taką czynność z bezpośrednim udziałem osoby podejrzanej mimo, że okazanie osoby było już możliwe w dacie przeprowadzenia okazania pośredniego. Tak przeprowadzona czynność, zawierająca znacząco elementy sugestii, o ile nie powinna być z gruntu sfalsyfikowana, to przynajmniej musi być oceniana w sposób szczególnie staranny przez pryzmat całokształtu ujawnionych dowodów w zgodzie z regułą wynikającą z przepisu art. 7 k.p.k.

*Przewodniczący: SSA Mariusz Żak
Sędziowie: SSA Mirosław Ziąja (spr.)
SSO del. Iwona Hyła*

8.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 9 sierpnia 2012 roku
sygn. akt II AKa 285/12

art. 193 § 1 kpk
art. 310 § 1 kpk

Nie mają racji skarżący podnosząc zarzut obrazy art. 9 k.p.k., poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego specjalisty z NBP dla ustalenia, jakiej jakości są wykonane kserokopie banknotów, a w szczególności, czy możliwe byłoby ich faktyczne wykorzystanie na rynku. Po pierwsze, dla zaistnienia przestępstwa z art. 310 §1 k.k. nie jest wymagane puszczenie podrobionych pieniędzy w obieg, czy działanie z takim właśnie zamiarem, po drugie, poza zakresem zadań i uprawnień biegłego jest wypowiedanie się, czy kartki papieru z naniesionymi przez sprawców fotokopiami banknotów, są „podrobionymi pieniędzmi” w rozumieniu Kodeksu karnego, jakiej są one jakości i czy mogłyby zostać użyte w obrocie finansowym. Ocena ta jest kategorią prawną, a nie kwestią badania faktów z użyciem wiedzy specjalnej, toteż należy wyłącznie do sądu orzekającego, a nie do biegłego.

*Przewodniczący: SSA Elżbieta Mieszczarska
Sędziowie: SSA Jolanta Śpiechowicz
SSO del. Iwona Hyła(spr.)*

9.

POSTANOWIENIE SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 31 października 2012 roku
sygn. akt II AKz 646/12

art. 337 § 1 kpk
art. 345 § 1 kpk

Dopuszczalna jest praktyka zwracania aktu oskarżenia wraz aktami w wypadku niektórych braków formalnych, takich jak np. brak wszystkich kart w załączonych do aktu oskarżenia aktach, załączenie do akt nieczytelnych dokumentów czy też brak chronologicznej numeracji wszystkich kart akt sprawy zwłaszcza wtedy, gdy akta sprawy liczą kilkadziesiąt lub więcej tomów z załącznikami i bardzo licznymi dowodami. Jest to jednak, jak się wydaje, bardziej techniczne niż prawne zagadnienie i winno podlegać weryfikacji na podstawie

przepisów z art. 334 k.p.k., dokonywanej w trybie art. 337 § 1 k.p.k. przez prezesa sądu i skutkować zwrotem w celu usunięcia braków formalnych w terminie 7 dni.

Przepis art. 345 k.p.k. dopuszcza zwrot sprawy prokuratorowi na etapie gdy braki zostały ujawnione po doręczeniu oskarżonemu aktu oskarżenia i wyznaczeniu rozprawy, ale przed jej rozpoczęciem. Na wniosek taki wskazuje umieszczenie tego przepisu w rozdziale dotyczącym wstępnej kontroli oskarżenia, który to etap kończy się wraz z rozpoczęciem rozprawy.

Przewodniczący: SSA Marek Charuza
Sędziowie: SSA Beata Basiura
SSA Bożena Summer –Brason (spr.)

10.

POSTANOWIENIE SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 19 października 2012 roku
sygn. akt II AKz 641/12

art. 345 § 1 kpk
art. 293 § 2 kpk

Językowa wykładnia zwrotu zawartego w art. 293 § 2 k.p.k. „w którego okręgu prowadzi się postępowanie” i zwrotu z art. 329 § 1 k.p.k. „w postępowaniu przygotowawczym” prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż rozpoznanie zażalenia na postanowienie prokuratora w przedmiocie zabezpieczenia majątkowego przez właściwy funkcjonalnie sąd rejonowy ograniczone jest w czasie do etapu postępowania przygotowawczego, a więc w jego toku, a nie po jego zamknięciu i wniesieniu aktu oskarżenia do właściwego rzeczowo i miejscowo sądu. Z tą chwilą bowiem rozpoczyna się już postępowanie sądowe. Złożenie zażalenia na postanowienie prokuratora po wniesieniu aktu oskarżenia nie może więc skutkować uznaniem, że właściwość sądu do jego rozpoznania wyznacza nadal przepis art. 293 § 2 k.p.k., a w następstwie tego, że istnieje podstawa do zwrotu sprawy prokuratorowi po to tylko, by można mówić ponownie o etapie postępowania przygotowawczego. Takiemu rozumowaniu sprzeciwia się również wykładnia funkcjonalna i celowościowa powołanych przepisów. Stanowisko takie godziłoby też w sprawność postępowania. Dlatego też należy przyjąć, że z chwilą wniesienia aktu oskarżenia ustaje kompetencja sądu rejonowego, w okręgu którego prowadzone jest postępowanie, do rozpoznania zażalenia na postanowienie prokuratora w przedmiocie zabezpieczenia majątkowego, a właściwym do jego rozpoznania staje się sąd właściwy do rozpoznania sprawy (vide: T. Razowski, Prokuratura i Prawo 2006/3/161-169 – Organ właściwy do rozpoznania zażalenia na postanowienie prokuratora o zabezpieczeniu majątkowym). W ten sposób wydane przez prokuratora postanowienie nie jest pozbawione kontroli sądowej.

[Nota MZ: odmienny w tym przedmiocie pogląd wyraził Sąd Apelacyjny w Katowicach w postanowieniu z dnia 2 lutego 2011 roku, sygn. akt II AKz 39/11 (Biul. SA Katowice Nr 1/2011 poz.10), podnosząc, że „Nierozpoznanie zażalenia na postanowienie prokuratora co do zabezpieczenia majątkowego przez sąd rejonowy, w którego okręgu prowadzi się postępowanie, w trybie o jakim mowa w przepisach art. 293 § 2 k.k. w zw. z art. 329 § 1 k.p.k. do czasu zakończenia postępowania przygotowawczego, uniemożliwia

prawnie temu sądowi dokonanie tej czynności po wniesieniu aktu oskarżenia i wstąpienia procesu w fazę postępowania rozpoznawczego, skoro nie jest to już sąd, w okręgu którego prowadzi się postępowanie przygotowawcze, a rozpoznanie zażalenia nie stanowi już czynności sądu w toku tej fazy postępowania, do której odnosi się przepis art. 329 § 1 k.p.k. (...). Powyższe jednoznacznie stanowi o tym, iż naruszenie przez prowadzącego postępowanie przygotowawcze gwarancji procesowych pokrzywdzonego, blokujące możliwości rozpoznania zażalenia na postanowienie wydane przez prokuratora mogące naruszać jego interesy, które to uchybienie nie może być procesowo konwalidowane przez sąd po wniesieniu aktu oskarżenia stanowi istotny brak postępowania wymagający reakcji sądu meriti, o jakiej mowa w przepisie art. 345 § 1 k.p.k.”]

*Przewodniczący: SSA Piotr Mirek
Sędziowie: SSA Beata Basiura (spr.)
SSA Piotr Połpiech*

11.
WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 28 września 2012 roku
sygn. akt II AKa 235/12

art. 414 § 1 kpk

Jeśli sąd umarza postępowanie na podstawie 414 § 1 k.p.k. przedmiotowy wyrok spełniać musi tak wymagania określone w art. 413 § 1 k.p.k., jak i wymogi ujęte w art. 322 § 2 k.p.k. dotyczące postanowień o umorzeniu postępowania karnego wydanych w postępowaniu przygotowawczym – por. art. 414 § 2 k.p.k. który poleca odpowiednie stosowanie przepisu art. 322 § 2 k.p.k. nakazującego między innymi dokładne określenie czynu i jego kwalifikacji prawnej.

*Przewodniczący: SSA Barbara Suchowska
Sędziowie: SSA Marek Charuza (spr.)
SSO del. Zbigniew Radwan*

12.
ORZECZENIE SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 4 października 2012 roku
sygn. akt II AKz 379/12

art. 422 § 1 kpk

art.22 i 23 ustawy lustracyjnej z 1997r.

Z uzasadnienia:

Art. 22 ust. 1 ustawy lustracyjnej z 1997 roku przewiduje, iż do orzeczeń, które kończą postępowanie w pierwszej instancji stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące wyroku. Regulacja ustępu drugiego tego samego artykułu przewiduje zaś sporządzenie z urzędu uzasadnienia orzeczenia wydanego przez Sąd I instancji. Po myśli art. 23 ust. 1 ustawy lustracyjnej z 1997 roku orzeczenie Sądu wraz z uzasadnieniem doręcza się niezwłocznie stronie, zaś w myśl ustępu drugiego tegoż artykułu od momentu otrzymania uzasadnienia orzeczenia rozpoczyna bieg 14 dniowy termin do złożenia odwołania. Taki sposób uregulowania trybu postępowania sądu po wydaniu orzeczenia lustracyjnego w pierwszej instancji i sposób zagwarantowania stronom ich uprawnień w postępowaniu międzyinstancyjnym świadczy o tym, iż kwestia ta została w sposób całościowy uregulowana przepisami ustawy lustracyjnej i brak konieczności odwoływania się w tym zakresie do odpowiedniego stosowania przepisów kodeksu postępowania karnego. Sugerowany przez obrońcę tryb postępowania, obejmujący swoisty dualizm doręczenia orzeczenia zarówno z urzędu, jak również następnie w razie złożenia wniosku przez stronę, nie wynika z regulacji ustawy lustracyjnej z 1997 roku, a w związku z tym nie sposób podzielić argumentów skarżącego, że niezłożenie przez prokuratora wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie odpisu orzeczenia lustracyjnego wydanego przez Sąd I instancji wraz z uzasadnieniem, powoduje utratę uprawnienia do złożenia odwołania, a tym samym zainicjowania kontroli odwoławczej przez tą stronę.

*Przewodniczący: SSA Michał Marzec
Sędziowie: SSA Piotr Mirek
SSA Aleksander Sikora (spr.)*

13.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 12 września 2012 roku
sygn. akt II AKa 359/12

art. 439 § 1 pkt 10 kpk
art. 17 § 1 pkt 5 kpk

W przypadku postępowania już wszczętego pojawia się konieczność jego umorzenia. Jednocześnie należy mieć na uwadze, iż śmierć oskarżonego przed uprawomocnieniem się wyroku skazującego wyłącza możliwość toczenia się postępowania ze skutkiem *ex tunc* (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2012 roku IV KO 128/11, LEX nr 1163361). Tym samym, w przypadku gdy po wydaniu wyroku przez Sąd I instancji, a przed jego uprawomocnieniem się, następuje śmierć oskarżonego, orzeczenie to winno być traktowane jako dotknięte wadą prawną w postaci bezwzględnej przesłanki uchylenia orzeczenia, uregulowanej w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. w zw z. art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k. Konsekwencją powyższego jest spoczywający na sędzię II instancji nakaz uchylenia zaskarżonego wyroku, a następnie umorzenia postępowania w sprawie.

*Przewodniczący: SSA Mariusz Żak (spr.)
Sędziowie: SSA Alicja Bochenek
SSA Małgorzata Niementowska*

14.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 25 października 2012 roku
sygn. akt II AKa 365/12

art. 552 § 4 kpk
art. 1 § 2 kkw

Postępowanie wykonawcze jest jednym z etapów procesu karnego, a zgodnie z treścią art. 1 §2 k.k.w. w kwestiach nieuregulowanych w kodeksie karnym wykonawczym stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania karnego. Brak zatem racjonalnych podstaw do zamykania drogi do dochodzenia roszczeń przed sądem karnym z tytułu niewątpliwie niesłusznego zatrzymania, które miało miejsce w postępowaniu wykonawczym.

*Przewodniczący: SSA Barbara Basiura (spr.)
Sędziowie: SSA Marek Charuza
SSO del. Rafał Olszewski*

15.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 11 października 2012 roku
sygn. akt II AKa 384/12

art. 552 § 4 kpk

Roszczenie o niemożność wykorzystania urlopu wypoczynkowego w sposób uzależniony od woli samego wnioskodawcy wchodzić może wyłącznie w skład zadośćuczynienia za krzywdę wywołaną tymczasowym aresztowaniem i w żaden inny sposób nie może zostać zrekompensowane. Nieuwzględnienie wniosku o wypłatę odszkodowania w tym fragmencie było w pełni zasadne, skoro wnioskodawca za wskazany okres otrzymał wynagrodzenie pozostając na urlopie wypoczynkowym.

Sąd I instancji w sposób błędny nie odliczył od sumy zasądzonego odszkodowania kosztów utrzymania wnioskodawcy, których nie był on zmuszony ponosić w trakcie tymczasowego aresztowania

*Przewodniczący: SSA Małgorzata Niementowska
Sędziowie: SSA Piotr Pośpiech
SSO del. Gwidon Jaworski (spr.)*

16.
WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 11 października 2012 roku
sygn. akt II AKa 408/12

art. 569 kpk
art. 571 § 1 kpk

O ile oczywistym jest, że stopień związku między poszczególnymi przestępstwami wpływa na wymiar kary łącznej przede wszystkim, to nie można jednak uznać, że stopień tego związku jest jedynym wyznacznikiem wymiaru kary łącznej w wyroku łącznym.

Sąd wymierzający karę łączną w wyroku łącznym nie ocenia ponownie stopnia zawinienia skazanego i stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu przestępstw i w tym zakresie nie znajduje ponownego zastosowania przy wymierzaniu kary łącznej przepis art. 53 k.k., jednakże część okoliczności wskazanych w § 2 art. 53 k.k. dotyczących zachowania skazanego powinna być brana pod uwagę.

*Przewodniczący: SSA Jolanta Śpiechowicz
Sędziowie: SSA Bożena Summer-Brason (spr.)
SSA Beata Basiura*

17.
POSTANOWIENIE SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 19 września 2012 roku
sygn. akt II AKz 566/12

art. 607 k § 3 a kpk

Wykładnia regulacji art. 607k § 3a k.p.k. prowadzić musi do wniosku, iż wpis w Systemie Informacyjnym Schengen jest w zakresie skutków procesowych równoznaczny z wystąpieniem organu sądowego państwa wydającego europejski nakaz aresztowania o

zastosowanie tymczasowego aresztowania wobec osoby ściganej wraz z zapewnieniem, że wobec wskazanej osoby zapadł prawomocny wyrok skazujący lub wydano inną decyzję będącą podstawą pozbawienia wolności. Tym samym przedłożenie potwierdzonej informacji z SIS stanowi podstawę do zastosowania tymczasowego aresztowania na okres 7 dni w trybie art. 607k § 3a k.p.k.

*Przewodniczący: SSA Mirosław Ziąja
Sędziowie: SSA Robert Kirejew (spr.)
SSA Aleksandra Sikora*

18.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 28 września 2012 roku
sygn. akt II AKa 351/12

art. 8 ustawy rehabilitacyjnej

Ponieważ zwolnienie dyscyplinarne z pracy nastąpiło niemal równocześnie z internowaniem wnioskodawcy i wiązało się z naruszeniem obowiązków pracowniczych, co prawidłowo zinterpretował sąd I instancji, to słusznie uznano, że brak jest podstaw dla skutecznego dochodzenia przez wnioskodawcę odszkodowania z tytułu utraconych zarobków w okresie następującym już po odzyskaniu przez niego wolności.

*Przewodniczący: SSA Barbara Suchowska (spr.)
Sędziowie: SSA Marek Charuza
SSO del. Zbigniew Radwan*

ORECZNICTWO Z ZAKRESU PRAWA CYWILNEGO

KODEKS CYWILNY

1.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH

z dnia 11 czerwca 2012 r.

V ACa 255/12

Art. 24 k.c. i 43¹⁰ k.c.

Pogląd, że art. 43¹⁰ k.c. wyłącza stosowanie art. 24 k.c. nie jest odosobniony. Prawo do firmy ma charakter nie tylko osobisty jako prawo do niezbywalnego oznaczenia podmiotu prawa służącego do jego identyfikacji w obrocie gospodarczym. Jednak z chwilą, gdy nazwisko osoby fizycznej staje się częścią firmy przedsiębiorcy zaczyna pojawiać się majątkowy charakter tego dobra. Zatem zgodnie z art. 43⁴ k.c. firma jest tworzona z oznaczeń stanowiących dobra osobiste podmiotów prawa cywilnego, chronione na podstawie art. 24 k.c.. Z chwilą jednak, gdy dobra te służące oznaczeniu przedsiębiorcy przeistaczają się w jego firmę, ochrona tych dóbr odbywa się na podstawie art. 43¹⁰ k.c. i wyłączone jest stosowanie art. 24 k.c.. Wyłączenie stosowania art. 24 k.c. oznacza, że w przypadku naruszenia prawa do firmy przedsiębiorcy służą jedynie roszczenia określone w art. 43¹⁰ k.c.. W katalogu tych roszczeń nie jest wymienione (przewidziane w art. 24 k.c.) roszczenie o zapłatę odpowiedniej sumy na wskazany cel społeczny.

Skład : Przewodniczący : SSA Lucjan Modrzyk (spr.)

Sędziowie : SA Anna Tabak

SA Olga Gornowicz-Owczarek

2.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH

z dnia 12 września 2012 r.

I ACa 527/12

Art. 417² k.c.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego przesłanką odpowiedzialności z art. 417² k.c. jest istnienie adekwatnego związku przyczynowego, a wyjątkowo (mając na uwadze humanitarne względy tejże normy) istnienie niekwalifikowanego powiązania kauzalnego, przy czym owo powiązanie kauzalne winno stanowić relację: w danych okolicznościach określone działanie (zaniechanie) było jedyną przyczyną skutku w postaci szkody na osobie.

Skład : Przewodniczący : SSA Lucyna Świdorska-Pilis (spr.)

Sędziowie : SA Joanna Kurpierz

SO (del.) Tomasz Ślęzak

KODEKS POSTĘPOWANIA CYWILNEGO

3. POSTANOWIENIE SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH z dnia 11 września 2012 r. V ACz 629/12

Art. 86 k.p.c., 355 k.p.c.

Zgodnie z art. 444 i 445 k.c. roszczenie o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę ma charakter osobisty, wygasa ze śmiercią poszkodowanego, zaś w wyjątkowych wypadkach - wytoczenia go za życia poszkodowanego – przechodzi na spadkobierców. Na dzień wniesienia pozwu powódka żyła, pozew został wniesiony przez pełnomocnika, który nie był do tego umocowany, tak więc pozew ten nie wywołał żadnych skutków związanych z wytoczeniem powództwa. W chwili wniesienia sprawy powódka posiadała zdolność prawną i sądową, którą utraciła z chwilą śmierci. W tej sytuacji nastąpiła następcza utrata zdolności sądowej strony uzasadniająca umorzenie postępowania w oparciu o art. 355 k.p.c.

*Skład : Przewodniczący : SSA Iwona Wilk
Sędziowie : SA Anna Tabak (spr.)
SA Janusz Kiercz*

4. POSTANOWIENIE SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH z dnia 28 września 2012 r. I ACa 549/12

Art. 20 ustawy z dnia 26 stycznia 1984r. PRAWO PRASOWE, art. 506 k.p.c.

Nie sposób uznać, że samo poinformowanie sądu o wydawaniu czasopisma pod innym niż zarejestrowany tytułem stanowić mogło podstawę do wpisu w rejestrze nowego tytułu. Norma art. 20 ust.5 Prawa Prasowego posługuje się wprawdzie pojęciem zawiadomienia, użycie go jednak ma charakter czysto techniczny i nie może wyłączyć płynącej z art. 506 k.p.c. ogólnej zasady, że postępowanie nieprocesowe wszczyna się na wniosek.

*Skład : Przewodniczący : SSA Piotr Wójtowicz (spr.)
Sędziowie : SA Ewa Jastrzębska.)
SO del. Tomasz Ślęzak*

5.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 15 lutego 2012 r.
V ACa 5/12

Art. 1,2,11,18 u. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993r. O ZWALCZANIU NIEUCZCIWEJ KONKURENCJI (Dz.U. z 2005r., nr 153 , poz. 1505 ze zm.)

Co do zasady ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji reguluje stosunki pomiędzy przedsiębiorcami, co prowadzi do wniosku, że podmiotami zdolnymi do popełnienia czynów nieuczciwej konkurencji, są w zasadzie przedsiębiorcy (poza wyjątkiem wynikającym z regulacji art. 11 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, który to przepis nie ma w sprawie zastosowania). Jeśli więc pozwany nie jest przedsiębiorcą to nie można przypisać mu dopuszczenia się czynów nieuczciwej konkurencji zagrażających lub naruszających gospodarczy interes powoda. Nie może zatem powód poszukiwać ochrony w oparciu o przepisy ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, gdy pozwanemu, który nie jest przedsiębiorcą nie można przypisać dokonania czynów nieuczciwej konkurencji.

Skład : Przewodniczący : SSA Iwona Wilk (spr.)
Sędziowie : SA Barbara Kurzeja
SA Janusz Kiercz

6.
WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 23 kwietnia 2012 r.
V ACa 126/12 , V ACz 154/12

Art. 3, 10 18 u 1 pkt 3 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993r O ZWALCZANIU NIEUCZCIWEJ KONKURENCJI (Dz.U. z 2005r., Nr 153 , poz. 1505 ze zm.)

W celu postawienia zarzutu popełnienia czynu nieuczciwej konkurencji opisanego w art. 10 uznk w przypadku opierania go na przesłance wprowadzenia w błąd co do pochodzenia niezbędne jest przede wszystkim wykazanie faktu oznaczenia towarów (usług) lub wprowadzenia do obrotu towarów lub usług oznaczonych danym oznaczeniem. Gdy to miało miejsce można przejść do badań pozostałych przesłanek(...) Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji przewiduje katalog roszczeń z jakim powód może wystąpić do sądu domagając się ochrony prawnej. O zasadności roszczeń – w okolicznościach konkretnej sprawy – decyduje istota czynu i skutki jakie ów czyn wywołał.

Skład : Przewodniczący : SSA Zofia Kołaczyk (spr.)
Sędziowie : SA Urszula Bożalkińska
SA Tomasz Pidzik

7.
WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 23 maja 2012 r.
V ACa 216/12

Art. 287 ustawy z dnia 30 czerwca 2000r. PRAWO WŁASNOŚCI PRZEMYSŁOWEJ (Dz.U. z 2005r., Nr 119, poz. 1117, ze zm.)

Uprawnionemu z patentu – w razie naruszenia przysługujących mu praw podmiotowych przysługują następujące roszczenia (art. 287 pwp):

- o zaniechanie naruszenia ,
- o wydanie bezpodstawnie uzyskanych korzyści ,
- o naprawienie wyrządzonej szkody.

Żądanie zaniechania naruszeń jest najszerszym środkiem ochrony uprawnionego i pełni funkcje prewencyjną . Z roszczeniem o zaniechanie można wystąpić gdy stan zaniechania trwa lub gdy wprowadzie stan ustał ale istnieje możliwość ponownego podjęcia działań naruszycielskich.

Skład : Przewodniczący : SSA Barbara Kurzeja
Sędziowie : SA Anna Tabak(spr.)
SA Janusz Kiercz

8.
WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 10 października 2012 r.
I ACa 598/12

Art. 23 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. O KOMORNIKACH I EGZEKUCJI (Dz.U. z 2011r., Nr 231, poz.1376)

Obecnie art. 23 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji pomija wymóg wyczerpania toku kontroli instancyjnej czynności komorniczych, nie jest to więc to przesłanka wymagana dla kwalifikacji działań komornika jako bezprawnych. (...) Odpowiedzialność komornika opiera się na przesłance bezprawności działania. Zaskarżenie czynności komornika nie jest warunkiem jego odpowiedzialności za szkodę. W konsekwencji odpowiedzialność odszkodowawcza komorników na podstawie art.23 ukse zachodzi w wypadkach wyrządzenia przez nich szkody działaniami sprzecznymi z prawem , niezależnie od winy wymaganej na zasadach ogólnych(art. 415 k.c.).

Skład : Przewodniczący : SSA Roman Sugier
Sędziowie : SA Zofia Kawińska-Szwed
SA Joanna Kurpierz(spr.)

9.
WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH

z dnia 20 września 2012 r.
V ACa 341/12

Art. 88 ustawy z dnia 4 lutego 1994r. PRAWO GEOLOGICZNE I GÓRNICZE (Dz.U. z 2005r., nr 228, poz. 1947 ze zm.)

W uprawnieniu akcesoryjnym przedsiębiorcy z art. 88 pgg nie może się jednocześnie mieścić uprawnienie główne, tu do wydobywania kruszywa z cudzej nieruchomości, prowadzące de facto do odjęcia właścicielowi wszystkich uprawnień z art. 140 k.c. Udostępnienie możliwości korzystania przez osobę trzecią z nieruchomości lub jej części ma bowiem jedynie czasowo ułatwiać czy wspomagać działalność koncesyjną, a nie prowadzić do rozszerzenia jej poza granice własnej nieruchomości.

*Skład : Przewodniczący : SSA Zofia Kołaczyk
Sędziowie : SA Urszula Bożałkińska (spr.)
SA Tomasz Pidzik*

10.
WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 27 lipca 2012 r.
V ACa 331/12

Art. 12,25 ustawy z dnia 12 listopada 1965r PRAWO PRYWATNE MIĘDZYNARODOWE (Dz. U. Nr 46, poz. 290 ze zm.)

Poprzednio obowiązująca ustawa z dnia 12 listopada 1965r prawo prywatne międzynarodowe (Dz.U.Nr 46, poz. 290 ze zm.) nie zawierała przepisu wskazującego prawo właściwe dla pełnomocnictwa, tak samo jak nie czynią tego przepisy Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych otwartej do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980r (Dz. U. UE.C. Nr 169 z 2005r., poz.10). W takiej sytuacji możliwe jest zastosowanie dla pełnomocnictwa samodzielnego łącznika, którego poszukiwanie prowadzi do wniosku, iż podlegać może prawu wybranemu przez mocodawcę przy odpowiednim stosowaniu art. 25 ppm z 1965r. W braku wyboru prawa rozsądnym łącznikiem będzie miejsce działania pełnomocnika co prowadzi do konkluzji, iż pełnomocnictwo podlegać będzie prawu tego miejsca.

*Skład : Przewodniczący : SSA Iwona Wilk (spr.)
Sędziowie : SA Barbara Kurzeja
SA Grzegorz Stojek*

ORZECZENIA Z ZAKRESU PRAWA PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH

1.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH z dnia 21 lutego 2012r.

III AUa 1310/11

Art.316 §1 k.p.c. i art.224 §1 k.p.c. w związku z art.379 pkt 5 k.p.c.

Otwarcie – pod nieobecność stron – zamkniętej rozprawy na nowo, przeprowadzenie z urzędu dowodów i wydanie na tym samym posiedzeniu wyroku, pozbawia strony możliwości obrony swych praw w rozumieniu art.379pkt 5 k.p.c.,a w konsekwencji powoduje nieważność postępowania.

Przewodniczący: SSA Antonina Grymel (spr.)

Sędziowie: SSA Zbigniew Gwizdak

SSA Lena Jachimowska

2.

POSTANOWIENIE SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH z dnia 11 października 2012r.

III AUz 245/12

Art.475 k.p.c.

Odmowa udostępnienia przez dyrektora oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, na żądanie sądu, umów o pracę pracowników wskazanych jako pełnomocnicy organu rentowego przy równoległym potwierdzeniu ich pracowniczego statusu, nie uprawnia do stwierdzenia, że zarządzenie sądu nie zostało wykonane i nie daje podstaw do nałożenia na niego grzywny przewidzianej w art.475 k.p.c.

Przewodniczący: SSA Jolanta Ansion (spr.)

3.
WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 7 marca 2012r.

III AUa 1617/11

Art.6 ust.1 pkt 4 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r., Nr 205, poz.1585 ze zm.) oraz art.627 k.c.

Umowa, w ramach której strona zobowiązuje się do opracowania programu szczepień dużej ilości dzieci i przeprowadzenia ich stanowi umowę rezultatu. Należy ją zaliczyć do umów nienazwanych, do których w drodze analogii stosuje się przepisy dotyczące umowy o dzieło.

Przewodniczący: SSA Małgorzata Woźnowska-Gallos (spr.)
Sędziowie: SSA Krystyna Budzianowska
SSA Krystyna Merker

4.
WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 4 października 2012r.

III AUa 1529/12

Art.6 ust.1 pkt 4 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r., Nr 205, poz.1585 ze zm.) oraz art.627 k.c.

Zasada kauzalności stanowi skuteczny środek kontroli w zakresie prawidłowości dokonywania czynności prawnych, z którymi ustawodawca łączy skutek w postaci objęcia ubezpieczeniami społecznymi (i ubezpieczeniem zdrowotnym).

Z uzasadnienia:

(...) Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że w samej treści przedmiotowej umowy strony, pomimo nazwania ją umową o dzieło, nie sprecyzowały w sposób zindywidualizowany konkretnego dzieła, a jedynie – używając zwrotu „paletyzacja bloczków” – czynnościowo określiły prace do wykonania przez zainteresowanego. Co istotniejsze, z zeznań świadków wynika, że treścią spornego stosunku prawnego było wykonywanie przez zainteresowanego prostych, powtarzalnych i zestandaryzowanych czynności, polegających na ułożeniu na drewnianych paletach (według podanego z góry wzoru) określonych co do jakości i ilości bloczków betonowych, a następnie owinięcie ich folią i zabezpieczenie paskami. Sposób wykonywania tych czynności przez „paleciarzy” był stale kontrolowany przez pracowników Spółki, zarówno na etapie obejmującym układanie bloczków, jak i po sporządzeniu pakunku. Od „paleciarzy” nie wymagano jakichkolwiek kwalifikacji, uznając, że wystarczający będzie instruktaż dokonywany przez brygadzystę oraz opisany proces kontroli ilości i jakości. W istocie, „paleciarze” zajmowali się ostatnim etapem procesu produkcji, który mógłby być wykonywany maszynowo. „Paleciarze” otrzymywali wynagrodzenie w wysokości stałej, właściwej dla rodzaju bloczków, które zapakowali. Z przedstawionych okoliczności wynika, że od zainteresowanego wymagano starannego wykonania określonej liczby powtarzalnych czynności, co oznacza, że w spornej umowie jej

efekt nie może być uznany za dzieło stanowiące konkretny, indywidualnie oznaczony rezultat, który zamawiający chce osiągnąć.

Trzeba przy tym dodać, iż zgodnie z normą art.65 §2 k.c., o charakterze opisywanej umowy łączącej zainteresowanego z odwołującą się Spółką decydowała jej treść i cel. Celem umowy o dzieło, czyli jej społeczno-gospodarczym przeznaczeniem (określanym tradycyjnie w nauce prawa terminem *causa*), jest wykonanie zamówionego dzieła za wynagrodzeniem. W ocenie Sądu Apelacyjnego, zasada kauzalności stanowi skuteczny środek kontroli w zakresie prawidłowości dokonywania czynności prawnych, z którymi ustawodawca łączy skutek w postaci objęcia ubezpieczeniami społecznymi i ubezpieczeniem zdrowotnym (...).

Przewodniczący: SSA Marek Procek (spr.)

Sędziowie: SSA Irena Goik

SSA Marek Żurecki

5.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH z dnia 23 października 2012r.

III AUa 203/12

Art.6 ust.1 pkt 4 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r., Nr 205, poz.1585 ze zm.) oraz art.627 k.c.

Paletyzacja bloczków betonowych polegająca na ich ułożeniu, a następnie foliowaniu i opakowaniu mogła stanowić przedmiot umowy o świadczenie usług, do której posiłkowo stosuje się przepisy o umowie zlecenia (art.734 k.c. w związku z art.750 k.c.), nie zaś umowy o dzieło (art.627 k.c.).

Przewodniczący: SSA Jolanta Ansion (spr.)

Sędziowie: SSA Maria Małek-Bujak

SSA Ewa Piotrowska

6.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH z dnia 28 lutego 2012r.

III AUa 1581/11

Art.8 ust.11 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r., Nr 205, poz.1585 ze zm.)

Posiadanie przez małżonków odrębnych lokali, czasowe (a nawet stałe) w nich zamieszkiwanie, nie jest wystarczające do przyjęcia, że nie pozostają oni we wspólnym gospodarstwie domowym przy uwzględnieniu faktu, iż oba mieszkania znajdują się niedaleko siebie, w tym samym budynku i są utrzymywane z jednego, wspólnego przedsięwzięcia gospodarczego.

Przewodniczący: SSA Jolanta Ansion (spr.)

Sędziowie: SSA Ewa Piotrowska

SSA Zbigniew Gwizdak

7.

**WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 1 marca 2012r.**

III AUa 1593/11

Art.9 ust.2 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r., Nr 205, poz.1585 ze zm.)

Art.9 ust.2 ustawy z 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych dopuszczając zmianę tytułu podlegania ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym nie zawiera warunku, aby prace wykonywane na podstawie umowy zlecenia różniły się od przedmiotu prowadzonej działalności gospodarczej. Okoliczność, że ubezpieczony w ramach umowy zlecenia świadczył usługi zbieżne z przedmiotem prowadzonej działalności pozbawiona jest więc doniosłości prawnej przy ocenie zbiegu różnych tytułów ubezpieczenia.

*Przewodniczący: SSA Marek Żurecki (spr.)
Sędziowie: SSA Irena Goik
SSA Jolanta Pietrzak*

8.

**WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 9 lutego 2012r.**

III AUa 765/11

Art.9 ust.4a w związku z ust.2 i art.6 ust.1 pkt 4 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r., Nr 205, poz.1585 ze zm.)

Emeryt pozostający już w stosunku zlecenia, podlega ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym z tytułu kolejnej umowy zlecenia jedynie dobrowolnie, na swój wniosek. Oświadczenie woli zleceniobiorcy w tym zakresie musi być wyraźne i nie może go zastąpić zgłoszenie do dobrowolnego ubezpieczenia społecznego przez płatnika składek (zleceniodawcę).

*Przewodniczący: SSA Alicja Kolonko (spr.)
Sędziowie: SSA Witold Nowakowski
SSA Wojciech Bzibziak*

9.
WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 21 lutego 2012r.

III AUa 1310/11

Art.32 w związku z art.83 ust.4 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r., Nr 205, poz.1585 ze zm.)

Niedopuszczalne jest dokonywanie przez sąd rozstrzygający sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych jakiegokolwiek oceny wniosku ubezpieczonego odnośnie umorzenia składek na ubezpieczenie zdrowotne.

Przewodniczący: SSA Antonina Grymel (spr.)
Sędziowie: SSA Zbigniew Gwizdak
SSA Lena Jachimowska

10.
WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 7 lutego 2012r.

III AUa 1167/11

Art.41 ust.6 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r., Nr 205, poz.1585 ze zm.)

Dokonanie przez płatnika składek korekty danych podanych w imiennym raporcie miesięcznym korygującym może nastąpić jedynie w wypadku stwierdzenia nieprawidłowości w ich określeniu. Nie jest natomiast możliwe dokonanie w trybie art.41 ust.6 ustawy z 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych zmiany zadeklarowanej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne.

Z uzasadnienia:

(...) Niewątpliwie obowiązek złożenia korekty dokumentów ubezpieczeniowych w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości przy ich sporządzaniu wynika z art.41 ust.6 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, i w tej sytuacji płatnik składek zobligowany jest do złożenia dokumentów rozliczeniowych korygujących, tj. deklaracji rozliczeniowej korygującej łącznie z imiennym raportem miesięcznym, w każdym przypadku, jeżeli zachodzi konieczność korekty danych wskutek stwierdzenia nieprawidłowości przez płatnika składek we własnym zakresie lub przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Dokumenty rozliczeniowe korygujące należy złożyć w terminie 7 dni od stwierdzenia nieprawidłowości we własnym zakresie.

Analizując brzmienie w/w przepisu, w ocenie Sądu Apelacyjnego, nie sposób odmówić racji twierdzeniom organu rentowego zawartym w apelacji, zgodnie z którymi prawo płatnika do korygowania zadeklarowanej podstawy wymiaru składek jest reglamentowane przepisami prawa ubezpieczeń społecznych – art.41 ust.6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i nie ma charakteru dowolnego.

Z okoliczności niniejszej sprawy, wynika natomiast, że do dokonania korekt deklarowanych podstaw ubezpieczenia odwołujących współników Spółki (...) za lata 1999-2000 doszło z

uwagi na fakt, że Spółka miała problemy finansowe i nie miała środków pieniężnych na zapłatę składek na rzecz pracowników, dlatego też wspólnicy postanowili dokonać korekty podstawy wymiaru składek wspólników tak, aby składka ta była minimalna - od najniższej podstawy wymiaru, a powstała z tego tytułu nadpłata składek była przeksięgowana na zaległości z tytułu składek pracowniczych (...).

(...) Powyższe okoliczności wskazują na to, że powodem skorygowania danych podanych w imiennym raporcie miesięcznym, nie był błąd lub nieprawidłowość w obliczeniach lub wynikający z błędnie wpisanej kwoty jako podstawy wymiaru składek itp., o których jest mowa w art.41 ust.6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, dlatego też brak jest podstaw do uznania za prawidłową i zgodną z obowiązującym stanem prawnym, korektę podstawy wymiaru składek dokonaną przez odwołujących, a tym samym zaskarżone decyzje są zgodne z prawem (...).

Przewodniczący: SSA Maria Małek-Bujak (spr.)

Sędziowie: SSA Ewa Piotrowska

SSA Zbigniew Gwizdak

11.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH z dnia 26 stycznia 2012r.

III AUa 934/11

Art.3 ust.1 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r., Nr 167, poz.1322 ze zm.)

Dopuszczalność przyjęcia współlistnienia przyczyn zewnętrznej i wewnętrznej dla uznania zdarzenia za wypadek przy pracy w rozumieniu art.3 ust.1 ustawy z 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych nie zwalnia wnioskodawcy od wykazania, że jakakolwiek przyczyna zewnętrzna faktycznie wystąpiła.

Przewodniczący: SSA Wojciech Bzibziak (spr.)

Sędziowie: SSA Witold Nowakowski

SSA Alicja Kolonko

12.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH z dnia 28 lutego 2012r.

III AUa 1296/11

Art.27 w związku z art.2 pkt 8 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r., Nr 167, poz.1322 ze zm.) oraz art.31 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r., Nr 205, poz.1585 ze zm.) w związku z art.93a §1 i §2 ustawy z dnia 29.08.1997r. Ordynacja podatkowa (tekst jedn. Dz. U. 2012.749 ze zm.)

Nabycie przez spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością od innego podmiotu prawnego zorganizowanej części przedsiębiorstwa nie stanowi przekształcenia osoby prawnej określonego w art.93a §1 i §2 ustawy z 29.08.1997r. Ordynacja podatkowa, z którym wiąże się wstąpienie nabywcy we wszystkie przewidziane w przepisach prawa podatkowego prawa i obowiązki zbywcy. Nie następuje zatem zachowanie przez spółkę prawa do opłacania składek na ubezpieczenie wypadkowe według dotychczasowej stopy procentowej obowiązującej podmiot, który dokonał zbycia przedsiębiorstwa.

Z uzasadnienia:

(...) Bezsporne w sprawie jest, że K. nie jest następcą prawnym B., a zatem w obrocie prawnym funkcjonują dwa odrębne podmioty prawne. Nie jest uniwersalnym sukcesorem prawnym spółki B., gdyż zbywca nie wniósł zorganizowanej części przedsiębiorstwa jako wkładu do spółki K., a zatem w zakresie praw i obowiązków składkowych z mocy odesłania do art.93a Ordynacji podatkowej zawartego w art.31 ustawy systemowej w zakresie przejmowanych praw i obowiązków nie mogło dojść do zachowania prawa do opłacania składek na ubezpieczenie wypadkowe według dotychczasowej stopy procentowej (obowiązującej jego poprzednika prawnego).

(...) K. Spółka z o.o. jest samodzielną spółką. B. nie wniósł wkładu do tej spółki, nie można zatem mówić o przekształceniu podmiotu skutkującego nabyciem prawa do opłacania niższej składki na ubezpieczenie wypadkowe.

Niewątpliwie tak zbywca zorganizowanej części jak i nabywca K. Sp. z o.o. prowadzą działalność sklasyfikowaną pod analogicznym numerem PKD 2952A w podsekcji DK, ale rację ma apelujący organ rentowy, iż w sprawie niniejszej nie doszło do sukcesji praw i obowiązków o charakterze publicznoprawnym w zakresie ustalenia stopy procentowej składek na ubezpieczenie wypadkowe, gdyż pomiędzy Spółką K. a spółką B. P. doszło do przejęcia części zorganizowanej części przedsiębiorstwa, co nie jest tożsame z przejęciem w trybie art.93a ustawy Ordynacja podatkowa (...).

Przewodniczący: SSA Jolanta Ansjon (spr.)

Sędziowie: SSA Ewa Piotrowska

SSA Maria Małek-Bujak

13.

**WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 25 października 2012r.**

III AUa 329/12

Art.2 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 30.04.2004r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. Nr 120, poz.1252 ze zm.)

Niezbędnym warunkiem przyznania świadczenia przedemerytalnego na podstawie art.2 ust.1 pkt 3 ustawy z 30.04.2004r. o świadczeniach przedemerytalnych jest ogłoszenie upadłości prowadzonej pozarolniczej działalności.

Z uzasadnienia:

(...) Zdaniem Sądu Apelacyjnego ogłoszenie upadłości prowadzonej działalności stanowi jedną z niezbędnych przesłanek do nabycia świadczenia przedemerytalnego. Za niewystarczające do spełnienia tego warunku, uznać należy samo zaprzestanie prowadzenia działalności i wyrejestrowanie jej z ewidencji działalności gospodarczej. Ustawodawca – jak słusznie wskazał skarżący – przewidział bowiem inny warunek wiążący się z niewypłacalnością dłużnika (por. art.10 i art.11 ustawy z 28.02.2003r. Prawo upadłościowe i naprawcze – tekst jedn. Dz. U. 2012.1112). Ocena, czy taki stan rzeczywiście zachodzi może nastąpić dopiero po złożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości. Skoro K. S. z takim wnioskiem nie wystąpiła (a tym samym nie nastąpiło ogłoszenie upadłości), brak było podstaw do przyznania jej świadczenia przedemerytalnego (...).

Przewodniczący: SSA Wojciech Bzibziak (spr.)

Sędziowie: SSA Alicja Kolonko

SSA Witold Nowakowski

Uwaga:

Zob. też odmienny pogląd wyrażony w tej kwestii przez Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 15.03.2006r., sygn. akt III AUa 15/06, publik. Biuletyn Sądu Apelacyjnego w Katowicach 2006, Nr 3, poz.14.

14.

**WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 16 lutego 2012r.**

III AUa 1497/11

Art.2 ust.1 pkt 5 ustawy z dnia 30.04.2004r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. Nr 120, poz.1252 ze zm.) w związku z art.2 ust.1 pkt 29 ustawy z dnia 20.04.2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. Nr 99, poz.1001 ze zm.) i art.30 §1 pkt 2 kp

Przegranie przetargu przez zakład pracy i wypowiedzenie umów o pracę części pracowników (w tym ubezpieczonej) pozwala na przyjęcie, że rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów ustawy z 20.04.2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Przewodniczący: SSA Irena Goik (spr.)

Sędziowie: SSA Marek Żurecki

SSA Antonina Grymel